

[Finansministeren.]

getteringen ikke var taget højde for en eventuel pristalsportion, hvis januarpristallet steg til 103 points. Det gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom på, og jeg gjorde opmærksom på, at skete en sådan pristalsstigning, ville det medføre en merudgift for staten af en størrelsesorden på 175-200 mill. kr. Jeg mener i dag at kunne sige, at den ligger omkring 190 mill. kr. dels til lønstigninger, dels til forøget folke- og invalidepension, og hvad der nu ellers er. Samtidig altså med finanslovsforslagets fremsættelse gjorde jeg opmærksom på, at der blev påregnet et kasseoverskud på 170 mill. kr. Det betød en lempelse, en beskedent lempelse i forhold til finanspolitikken i år, og jeg tror, jeg sagde meget tydeligt, at regeringen ikke fandt en yderligere lempelse af finanspolitikken forsvarlig. Når vi derfor i dag har den situation, at der bliver denne merudgift på de 190 mill. kr., så fremgår jo alene deraf, at jeg må søge dækning herfor.

Hvad angår finanspolitikken, tyder det, der er sket siden i efteråret, på, at der vil blive en endnu større økonomisk aktivitet i 1964 fra foråret og fremefter, end vi i efteråret turde regne med, og det betyder jo ganske enkelt, at det er endnu mere nødvendigt i dag, end det var i efteråret, at fastholde en stram finanspolitik. Det er den enkle grundelse for de lovforslag, der foreligger her, og jeg kan derfor ikke anerkende, at de skulle savne fornøden grundelse. Det er ikke noget tegn hverken på fejlslagen politik eller på, at helhedsløsningen ikke har holdt o. s. v., det er ganske enkelt udtryk for, at regeringen ønsker at fastholde den politik, som skal opretholde økonomisk balance her i landet.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var et sted i sin tale så venlig at bruge udtrykket: efter os kommer syndfloden. Vi vil ikke disponere ud fra den betragtning, at efter os kommer syndfloden, og så kan det være lige meget, hvordan det går. Vi har den tro til os selv, at det er os, der fortsat skal have ansvaret i dette land, og derfor vil vi ikke indlade os på en letsindighedernes politik. Hvis man ville være en lille smule ufor-skammet, kunne man fristes til at sige, at det standpunkt, der er taget fra anden side her i salen, tyder ikke på megen tillid til, at man

selv kommer til at skulle have ansvaret for tingene.

Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh var inde på betragtninger om pristalsregulering o. s. v. og om, at en halvautomatisk ordning måske var bedre. Jeg skal ikke gå ind på disse betragtninger. Det, der ligger fast, er, at vi har den nuværende ordning, og det må vi regne med.

Det ærede medlem ville på venstres vegne ikke afvise, at der skulle skaffes dækning for udgifterne, men bebrejdede mig, at disse forslag kom nu og uden sammenhæng med den øvrige økonomiske lovgivning. Ja, jeg befinder mig formentlig i den samme situation som manden, der kunne tage hatten op eller lade den ligge: han ville i begge tilfælde møde bebrejdelser. Havde vi ventet med at fremkomme med disse forslag, ville man formentlig i offentligheden tale meget om, at regeringen ikke vidste, hvad den ville, den havde ingen forslag og ingen politik over for den situation — jeg har allerede set et enkelt konservativt blad begynde denne linje — og man ville bebrejde os, at vi holdt usikkerheden i live omkring spørgsmålet om afgiftsforhøjelser og derfor gav plads for indkøbsbølger og alt det dér. Jeg tror, at det ærede medlem, hvis han gransker sin sjæls inderste, vil give mig ret i, at det var formodentlig, hvad vi var kommet ud for, hvis vi bare havde ladet tingene gå indtil videre. For netop at skabe den fornødne klarhed både på den ene og den anden måde har vi ment det rigtigt at fremsætte disse forslag nu.

Så tales der om — det har flere ordførere været inde på — at der skulle være skjulte reserver for det kommende finansår såvel i forbrugsafgifterne som i indkomstskatterne. Det er vist ikke muligt på nuværende tidspunkt at sige noget sikkert om, hvorvidt indkomstskatterne vil indbringe et større provenu end anslået, og hvis man regner med, at der vil være meget at hente dér, så tror jeg, man er vel optimistisk.

Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at der kunne være mulighed for, at forbrugsafgifterne gav noget mere, og det er jo rigtigt, at indkomststigningerne i sig selv vil smitte af på forbrugsafgifterne — jeg tror dog slet ikke i det omfang, som det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på.